

TÌM VỢ CHO CON

(Thương nhớ chị Bùi Châu Thiên Kim, thương tặng Thiên Hương, Hùng Bùi, Tý Cu và Tý Cò)

Nhiều phụ nữ trong đó có tôi hàm ơn chị Kim, người nữ hộ sinh của nhà thương công Dalat. Vào thời bao cấp, hầu hết các bác sĩ miền Nam đi tù cải tạo hay định cư nước ngoài, chị Kim là viên ngọc quý hiếm bởi kiến thức về y học cũng như đạo đức của chị như ngọn lửa sáng ấm lòng người đàn bà khi phải vượt cạn một mình

Chị Kim cao, mạnh khỏe, nước da trắng ngần với đôi mắt to và sáng. Chị có giọng nói to, rõ và nhất là vẫn giữ được âm sắc của người Bắc gốc Hà Nội xưa.

‘ Từ khi quen biết chị đến giờ lúc nào cũng thấy chị tất bật: lúc ở bệnh viện, khi ở nhà, ngay cả lúc đi đường. Chị vội vội vàng vàng tưởng chừng như không đủ thời gian để làm một công việc gì đó. Những tưởng về hưu chị sẽ được thanh thoi nghỉ ngơi sau mấy chục năm trời lăn lộn vất vả với nghề mình đã chọn. Nhưng rồi chị lại bận bịu với nhà bảo sanh tư của mình. Cái nghề theo chị đã thành nghiệp không dứt ra được nữa rồi. Ngoài sự tận tụy với công việc, tấm lòng nhân ái khiến chị nghĩ mình cần có mặt để động viên người mẹ đang quần quai đau đớn khi sinh nở; vỗ về những bé sơ sinh khóc oe oe ngỡ ngàng bước vào đời. .’ (Trích Vô thường)

Cách chăm sóc người bệnh của chị mộc mạc chân chất như bà mẹ nông thôn ngày xưa. Thuở chưa có máy siêu âm, chị bắt mạch của người vừa mới cần thai một tháng và nói chính xác:

-Ôi! Em ơi. Em có một công chúa rồi đó.

Chị chia sẻ với kẻ mơ ước sinh con trai:

-Em đừng lo, chị sẽ cho em ăn theo thực đơn và canh ngày rụng trứng. Chắc chắn em sẽ có một hoàng tử.

Vỗ về người khó khăn đường sinh nở:

-Khi nào em có thai, em xuống nhà chị nhổ cây thuốc về phơi khô rồi xao vàng hạ thổ, uống dưỡng thai tốt lắm. Chị dặn phòng hờ lỡ chị không có nhà, em cứ tới mà hái.

Tôi trải qua hai lần sinh nở khó khăn đều có sự giúp đỡ tận tình của chị. Buổi tối, chị ghé qua khám bệnh cho mẹ, nựng nịu con khiến mọi cảm giác đau đớn qua đi.

Những tưởng mình phải đền đáp lại công ơn ấy nhưng lạ một nỗi hình như chị làm ngược lại: trong vườn có trái su su, bụi mía, trái ổi...chị hái xuống ngang qua nhà để lại; những gói thuốc hạ sốt trẻ em quý như vàng được chị dấm dúi vào tay; những dịp tết chị biếu cha chồng gói trà ngon, ký gạo trắng thay bo bo nhập của Ấn Độ...

Ngẫm nghĩ lại không phải vì tôi là bạn Thiên Hương, em gái chị; hay chồng tôi cùng nơi quản chế với anh Đức, người chồng rất mực thương yêu của chị; hoặc tôi đã từng dạy con trai chị vì tất cả những gì kể trên đã trôi qua rất lâu mà chị đối với tôi vẫn y như ngày nào. Một lần, tôi thắc mắc:

-Vì sao chị tốt với em vậy?

Chị đủng đỉnh:

-Chị mang ơn em nhiều lắm.

Tôi tròn mắt nhìn chị, ngạc nhiên chưa kịp hỏi lại, chị cười:

-Khi Tý Cu nhà chị học lớp 4, không hiểu sao bị cô Châu đuổi ra khỏi lớp. Tội nghiệp, cháu ngồi ở hành lang, em đi ngang qua thấy vậy, bèn xin cô giáo cho cháu vào. Hôm đó chị xót cho Tý Cu lắm, ai đời có gì thì báo cho chị chứ để cháu ngồi ngoài lớp như vậy thì tội quá.

Tôi chung hứng vì không thể nhớ ra nổi câu chuyện thì chị tiếp:

-Tý Cu vào lớp 6 học với em, không hiểu sao, từ đó cháu sáng dạ lên và học càng ngày càng giỏi.

Tôi lắc đầu:

-Chị ơi! Nhà chị nổi tiếng là học giỏi; các anh chị đều là bác sĩ với kỹ sư. Không phải tại em mà do cháu thông minh.

Chị ngúc ngắc đầu dù tôi cố thanh minh. Trong tâm hồn người phụ nữ thuần hậu này in sâu: ai làm gì cho con mình thì mãi mãi không quên, bởi tình thương dành cho con vô bờ

Chị Kim có 2 người con trai và luôn gọi con bằng tên ở nhà dù sau này các em trưởng thành, mãi mãi các em là những cậu bé nhỏ nhoi dưới con mắt của chị. Tý Cu có dáng dấp y mẹ và Tý Cò giống cha.

Tý Cu lên cấp 3, tôi rất ít khi gặp em nhưng chị Kim mặc nhiên xem tôi như người gắn bó với con mình nên khi có dịp gặp nhau, chị đều có chuyện để kể:

-Tý Cu đậu vào đại học Bách Khoa rồi, mà khoa chất lượng cao đó.

Ôi cậu học trò được các bạn gọi là *Bác học chữ to* nay làm chị nở mày nở mặt.

-Tý Cò đang chọn chuyên ngành khoa sản ở Đại học y dược.

Khi không còn phải lo toang về chuyện học cho hai con và các em rời xa cha mẹ vào Sai Gòn học, chị lại bận khoản chuyện khác. Một sáng, tôi đến trường gặp chị vừa ra trực, chị bần thần:

-Em ơi! Chị lo ghê đi. Hôm nay trên bệnh viện có một cô bé, con nhà gia giáo hiền lành, vậy mà đi kế hoạch, Ối dào ơi! Sao mà khốn khổ thế. Chị sợ hai đứa con chị không may quen nhầm những người như thế. Đâu biết mấy cô gái bây giờ sống như thế nào.

Mặc cho mẹ lo lắng, Tý Cu lớn trở thành thanh niên cao lớn mạnh khỏe, thông minh và bạn gái là một cô bạn học cùng lớp xinh xắn, học giỏi. Tôi tới thăm chị, ngồi dưới chiếc ghế gỗ dựng sát tường ngắm mấy chú ngỗng đi nghênh ngang, chị than:

-Em ơi! Hôm nay chị gặp Tý Cu nhà chị đèo bạn gái đi chơi. Tội nghiệp Tý Cu. Ăn không bao nhiêu mà phải đạp lên con dốc cao. Con bé không biết nghĩ, đáng lý ra phải xuống cùng nhau dắt bộ chứ.

Thiệt tình cho chị tôi! Bao nhiêu cảnh lãng mạn Tý Cu bên bạn gái chị không thấy mà bất chợt lại đi dưới con dốc ngắm con trai mình vấp và đạp xe. Thương con, chị sắm xe gắn máy thì Tý Cu chia tay với người yêu.

Không phụ lòng mẹ, Tý Cu và Tý Cò học hành giỏi giang. Tý Cu học được vài năm đại học thì đi du học. Dẫu con ở xứ sở được xem là thiên đường mà nhiều người mơ ước, chị tôi vẫn dăm chiêu:

- Tý Cò thì chị yên tâm rồi. Nhưng chị lo cho Tý Cu ghê em ơi. Chị nghe nói bên Mỹ, đàn bà là nhất, họ không phải làm gì hết. Tý Cu nhà chị mà vợ phải người không biết chăm gia đình thì chết. Nhiều người chị quen, khi li dị, người đàn ông mất hết của cải cũng như con cái.

Ôi! Chị tôi! Làm sao mà Tý Cu hay bất kỳ một cậu thanh niên thời này mà gặp được người vợ chịu thương chịu khó, chịu chồng bằng chị:

- Anh Đức nhà chị không chịu ăn những thức gì mua từ bên ngoài vào nên trung thu chị làm bánh dẻo, bánh nướng, tết làm bánh chưng, bánh tét, gói giò chả...

-Thiên Hương sắm cho chị cả một va li quần áo: áo đầm, quần tây...nhưng anh Đức có cho mặc đâu...

Tý Cu tự lo việc ăn mặc, học hành nên quên tìm bạn gái. Chẳng mấy chốc em ra trường. Phần thưởng lớn nhất của chị Kim đã đến: một chuyến du lịch Mỹ và dự lễ ra trường của con trai yêu dấu.

Tôi ngắm chị sắp xếp công việc nhà: thuê người nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa để anh Đức yên tâm soạn quà mang theo cho bạn bè. Chị cười khoe cuốn sổ tay:

-Chị ghi hết địa chỉ và số điện thoại của các bạn có con gái lớn ở bên đó. Kỳ này qua đó, chị gặp mặt, tìm cho Tý Cu người bạn gái rồi cưới làm vợ luôn. Mình biết gia đình thì con cái của họ chắc cũng ngoan thôi

Ông trời không thương người nhân đức hay chị Kim dứt nợ trần gian. Chị qua Mỹ chưa gặp Tý Cu hàn huyên thì bất ngờ già từ cõi trần thế.

Mọi người bàng hoàng và thương tiếc trước sự mất mát lớn lao không tưởng này. Những người ở lại quê nhà như tôi không tin vào điều ấy, luôn nghĩ chị đi chơi và chưa trở về.

Rất lâu sau, Tý Cu về nước. Em giống mẹ từ vóc dáng đến giọng nói:

-Mẹ em mất, em gửi tiểu quách của mẹ lên chùa. Mỗi khi nhớ mẹ, em lại lên thắp nhang. Vị sư trụ trì thấy vậy nên thương. Ở xứ này, người theo đạo Phật và siêng đi chùa còn thanh niên như em rất hiếm. Một hôm sư nói: Sư có người quen hay đi chùa, người nhân đức có người cháu gái hiền lành. Sư giới thiệu cho con nghe. Em gặp nhà em thì có cảm tình liền. Nhà em hiền lành, suốt ngày chỉ lo cho chồng con y như mẹ em. Tụi em có 2 con trai,

Vậy chị đã hài lòng nơi chín suối vì con dâu đúng như ý chị mong ước. Không biết do nhân duyên hay sự huyền bí không giải thích được nhưng tôi nghĩ chị Kim đã tìm vợ cho con.

22.2.2021

Phạm Mai Hương

